

ALTERNATÍV KÖRLEVÉL

a Hamburgi Magyarok Egyesülete tagjaihoz

Életjelek

I. A 100 nap

1/a. Nos, a 100 nap letelt, beszélhetünk a decemberben megválasztott - pontosabban: a feladatra vállalkozott - **Ideiglenes Vezetőség** (*a továbbiakban: IV*) munkájáról. Mert, ha lassan is, de életjeleket fogtak receptoraink. Kiderült ugyan utólag a gyűlésen, hogy tevékenység a kulisszák mögött addig is folyt (pl. kapcsolatfelvétel a hivatalos szervekkel), mi viszont, vagyis a tagság akkor éreztük, hogy mégiscsak van **Egyesület**, amibe tartozhatunk, amikor néhány rendezvény tervét hozta el hozzánk az internet szele (f.é. február 7-én). Ezek közül késégtelenül egy végleges vezetőség megválasztásának szándéka - és kitűzött időpontja - volt a legfontosabb, a legjövőbemutatóbb, a legsorsdöntőbbnek ígérkező. Alulírottak kissé túl váratlan, túl közeli volt ez a dátumkijelölés (március 25-re), nem számítottam rá a nyári szünet előttig, az ügyeket a kezükben tartó ideiglenesek viszont úgy fogták föl decemberi vállalásukat, hogy az csak három hónapra terjed ki. Ezellen nem lehet érvelni, mert mindenki maga tudja, mennyire futja erejéből. Így tehát úgy tűnt, hogy ismét a decemberi dilemma előtt állunk: leszünk, vagy nem leszünk?

1/b. Biztató jel volt mindenesetre, hogy e gyűlés előtt két másik rendezvényen az **E** rég nem látott tagjai közül is többen megjelentek. Így pl. szép számú hallgatóság előtt beszélhetett **Fazekas Tiborc** egyetemi tanár *Márai Sándor* műveinek németországi recepciójáról (ritka jelenség magyar író esetében egy ilyen mind mennyiségileg, mind minőségileg sikeres helyfoglalás egy másik kultúrában, nem véletlen, hogy okai között sok véletlenszerű és egyedi, tehát más íróra nem alkalmazható is szerepel). Külön élmény volt az ilyesmire érzékeny hallgatónak az, ahogyan az előadó szabad előadásban is a nyelv és a stílus szuverén ura maradt. Ezt a (nála) magától értetődő követelményt csak azért említjük, mert voltak, sajnos, másfajta tapasztalataink is e vonatkozásban.

Érthető, ha egyesek a téma kapcsán megpróbálják magukban azt is számbavenni, milyen az egész magyar irodalom ismertsége napjaink Európájában. Hiszen egyik örök panaszunk éppen nyelvi és kulturális elszigeteltségünk. E témáról, persze, éppen a fenti előadó tarthatna újabb beszámolót, addig is magam csak néhány gondolattal próbálkozhatok, s azok főleg a német szellemiségre vonatkoznak. Mivel jól látjuk, hogy a mindenkori olvasóközönség főleg kortárs műveket forgat, megértjük, hogy a klasszikusokkal nem sok sikerre számíthatunk. Sajnos, e kategóriába tartoznak legnagyobb költőink is, noha néha egy-egy új Ady-, vagy József Attila-fordításkötet csak megjelenik. Költőket különben sem hagyomány a nyugati irodalmakban fordítani (főleg formahűen nem), mert őket illik eredetiben is megérteni. Persze, nem a magyarokat. Maradnak tehát a prózaírók, közülük is a 20. századiak, főleg a kortársak. Mégis tapasztalható a Máraié mellett egy-egy olyan föl villanás, mint Szerb Antal hirtelen népszerűsége, s mások egy-két művének újrafelfedezése. (pl. Kosztolányi). E „régiek” képezik a magyar irodalom nyugati ismertségének egyik oszlopát. A másikat az olyan kimondottan kortársak, mint Esterházy, Nádas, Dalos, Konrád stb. Közülük került ki (harmadik oszlopként) az immár világszerte fogalommalá vált Kertész Imre. S végül az utolsó támpillért érdekes módon egy sor fiatal író jelent, még akkor is, ha néha csak nevük formája emlékeztet a magyarságra (de az emlékeztet!), tematikájuk lassan elnyugatósodik, vagy ha úgy tetszik: -európaiasodik. Ilyenek: Ildikó von Kürthy, Terézia Móra (fordít is magyarból) vagy a tavalyi Frankfurti Könyvvásáron díjazott délvidéki Melinda Nadj (!) Abondji (!!! Itt, persze, a névforma másról beszél.) És mások is. Hogy e pillérekre milyen épület kerül, az a jövő titka.

1/c. Azt is örömmel láttuk, hogy a hamburgi magyarok továbbra is fontosnak tartják a megjelenést nemzeti ünnepünk, március 15-e alkalmából. Mi több, ekkor első ízben eljöttek néhányan olyanok is, akik nem régen vannak Hamburgban, és az E-hez most találták meg a kapcsolatot. Többnyire fiatalokról van szó, akiket életük valamilyen fordulata hozott ide, talán hosszabb időre (munka, tanulás, élettársi kapcsolat stb.). Mi régiek nagyon megörültünk a fiatal hírhozóknak, s kölcsönösen kifejeztük pozitív elvárásainkat egymás iránt. Az est előadója, **Hellenbart Gyula** az évfordulós esemény egy epizódjáról, a *branyiszlói csatáról* beszélt. Ezután, hogy a csatazajtól kissé kábult szellemeket fölpezsdítse és a jelenbe visszaröpítse, alulírott fölolvasta *Vámos György Magyar vagy?* című versét. A fölpezsdítés olyannyira sikerült, hogy a jelenlevők azonnal két táborra oszlottak, s jóllehet a kisebbségben levő ellenzők voltak a hangosabbak, az egyetértők vastapsa jól mutatta: a többség megértette, hogy éppen egy ilyen napon nemcsak a múlttal, hanem a magyarság lényeges mai problémáival is lehet és kell foglalkozni. (Ezt célozta érzésem szerint **Csákváry Dániel** is az általa föl olvasott egy oldalnyi Ravasz László-idézetel. Ez a majd száz éves gondolatsor a magyarság akkori, 20. sz. eleji, de már Trianon utáni, főleg - úgymond - lelki feladatait sorolja a megmaradás érdekében a kor kicsit elvont, enyhén lelkipásztoros stílusában. Az ilyen fellengzős szövegek akkor is írott malaszt maradtak, ma is azok. Szép szavak szomorú szorsza – mondhatjuk csángós selypítéssel enyhítve a szomorú valószágot.)

2/a. Ilyen előzmények után jött el az újabb választási nap. Nem lobogtak zászlók, nem harsogtak trombiták, s szorongva vártuk, hogy a korábban kétszer fölvonultaknak milyen töredéke tartja becsületbeli kötelességének, hogy a munkát jelentő választásokon is megjelenjék. A tagság dícséretére legyen mondva, az eredmény jóval fülülmúlta alulírott saját, nem éppen optimistának mondható elvárásait. Messze álltunk, s valószínűleg a jövőben is messze fogunk állni ilyen alkalmakkor a formailag tisztának nevezhető számtani viszonyoktól (pl. kétharmad, fele plusz egy stb.). Mégis: mikor már nemcsak egy tucat emberből kell többtagú vezetőséget választani, hanem több tucatból, akkor már nem tűnik olcsó trükknek az Alapszabályzat gyakorlati szellemű rendelkezése: annyiból válassz, amennyid van. Ezt meg is tettük, s így az este végén elmondhattuk mi is a klasszikus mondást: *Habemus Vezetőségünk!* S mehattunk volna haza megnyugodva, ha ...

...ha mindez ilyen símán zajlott volna le, ha minden jelenlevő a dolgok előrevitelén dolgozott volna, s ha nem vezetett volna a kellő előkészület és összhang hiánya majdnem kudarchoz. Mivel e helyzet néhány jele más hasonló gyűlésen is megfigyelhető volt, szóljunk róluk pár szót.

II. A tisztújító gyűlésen

2/b. mindenekelőtt a rendezvény lefoly(tat)ásának és a szavazás technikai oldalának az átgondolatlansága volt zavaró. Ha nem tudjuk is részletekbe menően fejtegetni a kisebb-nagyobb formai zökkenőket (pl. azt, hogy nem volt világos, mikor lépünk át az egyik napirendi pontból a másikba /ennek oka azonban nemcsak az **IV** tapasztalatlansága volt, hanem külső, a hallgatóság részéről jött zavaró hatások is; ezekről bővebben l. alább/; vagy azt, hogy ott kellett megbeszélni, milyen szavazási formát alkalmazunk: titkosat vagy nyíltat), azt mindenképpen meg kell jegyeznünk, hogy a **V**-nek, mielőtt kiül az asztalhoz, ki kell alakítania saját egységes álláspontját az egyes problémákról. Igen kiábrándító azt tapasztalni, hogy még egy ilyen testület tagjai sem állnak azon a bizonyos közös nevezőn, de még csak meg sem próbálják az *ad hoc* összehangolódást, hanem egyesek eltérő egyéni véleményüket azonnal kiszórják a levegőbe. Ilyen eset volt pl. a különböző nézetek összebékítésének nehézsége láttán az egyik **V**-i tag elsietett kijelentése, miszerint az adott körülmények között nem lehet folytatni a gyűlést, tehát a választást el kell halasztani. Ugyanakkor az elnök többször kijelentette, hogy ő ennek nem híve, mert nem akarja, de nem is tudja havonta választásokra összetrombitálni a tagságot. S ez volt a helyes álláspont, mert ennek az átmeneti állapotnak mihamarabb véget kellett vetni. Nyugodtan leszögezhetjük, hogy ezen

múlt egy adott pillanatban az egész ügy sikere: az elnök (**Friedrich Annamária**) férfias határozottságán. *Egy férfi volt a V-ben, s az is nő!* – mondhatnók egy ismert mondást parafrázálva.

2/c. Így aztán végül csak választottunk. Az új V-ben az **IV** tagjaiból 50% maradt (három személy), mellettük örvendetes újdonságot jelent két régebbi tagtársunk feladatvállalása (két tenniakaró, egyszerű személy: **Peters Éva** és **Guhr Nóra**), s egy egészen fiatal, most csatlakozott új tag beválasztása. (Nevüket és funkciójukat l. e honlap főoldalán.) Az így felállott csapat azért jobb az utóbbi évek minden más V-énél, mert tagjai nem pusztán formakitöltők, hanem feladatuk tudatában levő, szerepüket vállaló, az **E**-et a kátyúból kihúzni szándékozó emberek. Ilyen lelkes és tenni akaró V-et még nem láttunk, s külön említésre érdemes az immár csak **IV** bent maradt tagjainak új hozzáállása, mindenekelőtt az elnökké újraválasztott Friedrich Annamária megváltozott magatartása: a saját bevallása szerint nem sokat mozdító címzetes alelnökből maga előtt feladatot és célt látó, érvelni és mozgósítani tudó és akaró energikus vezetővé válása. Ugyanígy a többieknek is sikerült e pozitív irányba való elmozdulás, önmagán való tülemelkedés, röviden: a feladathoz való felnövelés. Aki ezt nem látja és nem értékeli, az vak vagy rosszindulatú. Ez a V megérdemel egy őt támogató, vele együtt dolgozó és az új közös életben aktívan résztvevő tagságot. Legyünk olyanná!

2/d. Megállapíthatjuk tehát, hogy fontos eseményekben gazdag, sikeres és előre mutató eredménnyel záruló gyűlést sikerült tartanunk. Lezártuk az **IV** átmeneti idejét és új lapot nyitottunk az **E** életében. Az **IV**-t elismerés illeti azért, hogy az **E**-t ide eljuttatta, vagyis gondoskodott a rendes és végleges utód létrejöttéről. (Szily Á. és Hellenbart Gy. segítségével. Nekik is köszönet ezért.) Meg kell állapítanunk továbbá, hogy mindezt nem volt könnyű megvalósítani olyan embereknek, akik eddig nem voltak aktív szereplői a feladatmegoldásoknak, s olyan körülmények között, amilyeneket az **IV** az előző **V**-től örökölt. (L. lennebb.) Az átmeneti korszak utóhangjai így még tartanak egy darabig, de az új **V** egyre nagyobb kompetenciával veszi kezébe az ügyeket és végzi feladatát. Ehhez kívánunk neki sok sikert.

III. Az újabb 100 nap feladatai

2/e. Az új **V** számára most kezdődött el az újabb száz nap, de reméljük, hogy mivel zömében az **IV**-ből jön, annak ügyintéző lendületét megtartja és tovább viszi. És itt két problémát kell azonnal kiemelni.

A) Az első az, hogy a kezdeti időszakban sok, önmagában egyenként könnyűnek látszó, de mindenképpen utánajárást és törődést meg pontosságot igénylő munka elvégzése várt rájuk. Mert a helyzet fölmérése azt mutatja, hogy az egyszemélyi vezetés kora az **E**-et *Augiász istállójának* az állapotában hagyta ránk. Semmilyen folyó ügyről nem volt dokumentum, sem pénztárkönyv, sem egyéb rendesen vezetett nyilvántartás. Most, amikor e sorokat írom, beszámolhatok már arról (újabb gyűlések után), hogy ezek pótlása már nagyrészt megtörtént (egyeseké még az **IV** korában), ill. elkezdődött (pl. a hatósággal való kapcsolat fölvétele az **E** bejegyzésének ellenőrzése és az elnök neve átírásának céljából a Vereinsregisternél; van már új pénztárkönyv, folyik a nyilvántartás naprakészre hozatala stb.). További fontos feladat illetőleg cél a *közhasznú egyesület* titulus ill. minőség visszaszerzése. Ez azonban több feltétel előzetes teljesítésétől függ, ezért erre még valamennyit várnunk kell. De ezt is elérjük lassan.

B) Éppen ezért érthetetlen az a véleménykülönbség, ami a **V**-en belül kialakulni látszik az átmeneti kor problémáinak kezelése kérdésében. Mondhatnók úgy is, hogy ez egyrészt a formalisták, másrészt a lényegét képviselők szembenállása. Erre itt most részletesen nem térhetünk ki, minthogy még nem lezárt ügyről van szó, de egy következő **AK**-ban visszatérünk rá. Azt viszont hangsúlyozzuk, hogy a **V**-ről fentebb mondottakat továbbra is fenntartjuk, s reméljük, joggal.

A fenti témák közül külön kiemelő fontossága miatt a tagdíjak kérdése, mert pénz hiányában minden terv megvalósítása csak illúzió marad. Ehhez szükséges a tagok számbavétele, mert a régi

listákon szereplők egy része már valójában nem is létezik (tagként, mert elköltözött e festői városból, de egyesek, sajnos, ez árnyékvilágból is), másoknak viszont az adataik nem teljesek vagy csupán megváltoztak. És mindez csak egy része a teendőknek. Segítsük őket, járuljunk hozzá, hogy legyen erejük és kedvük a dolgok helyrehozására. Mindannyiunk érdekében. (Gondoljunk JFK híres mondására: *Don't ask what your country can do for you, but ask, what can you do for your country.*)

2/f. És az említett gyűléseken hangot kaptak olyan igények is, melyek megvalósítása az E-i életet sokoldalúbbá, s főleg kifelé, a városba nemrég került és kapcsolatot kereső magyarok számára könnyebben elérhetővé tenné. Ilyen volna valamilyen életjelet megjelentetni magunkról a ma szinte mindenki által látogatott *Facebookon* (s a *Twitter-en?*), de talán kis változtatásokkal vonzóbbá lehetne tenni honlapunkat is. Ámbár ezt alulírott annyiban kielégítőnek tartom, amennyiben feladata az E-ről való információközlés, főleg az éppen aktuális események időben történő, megbízható, világos és helyes magyarsággal való föltüntetése. És biztos vagyok benne, hogy ezt **Gorzó István** nekünk továbbra is biztosítja; mi több: apróbb bővítéseket is ígért. Mert egy ilyen E honlapját nem lehet és nem is kell a szórakoztató(ipari) látványosságokat kínálókhhoz mérni.

Igényként jelentkezett még a kisgyermekes magyar nyelvű olvasásra és írásra való tanításának a megszervezése. A kialakult álláspont szerint előbb az érdekelt szülőknek kell megbízható csoportot összeállítaniuk, szakpedagógust találniuk, mielőtt az E a terem biztosításával a tevékenységnek külső keretet adhatna. Itt is jó hírt jelenthetek: egy magyartanár nő máris vállalta a feladatot.

Végül szóba került az utolsó beszélgetésen az is, hogy fiatalok egy csoportja kivonulva az előcsarnokba, nem igen figyelt a tárgyalt kérdésekre. Reméljük, hogy érdeklődésük idővel fölébred és azokat is meggyőzik, akiket egyelőre inkább csak a barátokkal való kellemes időtöltés érdekel.

3/a. Minden jó, ha jó a vége? Sajnos, itt még nem tartunk. Mert vannak még számbaveendő kérdések, jók is, kevésbé jók is. De azt nyugodtan előre bocsáthatjuk, hogy gyűlésünk ezek tekintetében is igen tanulságos volt, sőt (pozitív) eredménnyel zárult.

IV. A mese morálja (Történetünk tanulságai)

Mindenekelőtt bebizonyosodott, rövid idő alatt immár harmadszor, hogy van tagságunk, s benne akarás is összejöveteleink, tehát közös egyesületi életünk folytatására. Meglepő élmény volt ez az utóbbi évek tespedtsége és vegetálása után. És örömteli és felemelő. E tagság viszont a maga részéről joggal elvárja, hogy az újrakezdés támogatásáért neki jól szervezett és színvonalas programokat ajánljon az E, olyanokat, amelyekért érdemes megjelenni, s ugyanakkor kellemes hangulatú együttléteket baráti környezetben. Melegséget, magyarságot, megkönnyebülést az élet kinti szigorúsága helyett. Semmiképpen sem értelmetlen vitát, pártoskodást, intrikát.

3/b. A második tanulság a tagságot érinti. Minden - nemcsak egy ilyen fontos - összejövétel lefolyása bizonyos fegyelmet és önfegyelmet kíván minden résztvevőtől. Mert: Egy gyűlés emberek egy csoportja által végzett olyan tevékenység, amely sikerének föltétele, hogy időtartamára az egyes lemondjon személyes cselekvési (pl. beszélési) szabadsága egy részéről a közös munka előrevitele érdekében. Más szóval: engednünk kell minden beszélő személyt mondanivalója kifejtésére. Ez a követelmény a - gyűlés második felében sorra kerülő!! - hozzászólók esetében éppúgy érvényes, mint a V bevezető és programadó szövegeire. Elemi hiba az elnöki beszámolóba való beleszólás, mert megakasztja az előrehaladást és eltereli a figyelmet az éppen tárgyalt problémáról.

De mit szóljunk akkor, ha a közbeszóló még csak nem is tudja, hányadán állnak a dolgok, amelyekről beszél!!! Esetünkben egy személy a hallgatóságból az elnöki beszámolóban már az elején elkezdte firtatni, hogy az elnöknő miért nem volt aktívabb a Kulin-korszak vezetésében (ott alelnöki funkciója volt), mert akkor esetleg nem ott tartanánk, ahol ...stb., stb. Megállítani is alig lehetett, megmagyarázni pedig a helyzetet még nehezebben. Mert a helyzet az, hogy

választáskor mindig a közvetlenül megelőző időszak dolgairól tárgyalunk, mert a korábbiakról már tárgyaltunk a maguk idején. A K-korszakot ebben az E-ben 2010 decemberében lezártuk, vezetőségét fölmentettük, ez tehát itt már nem téma (mint a Watergate-eset sem az amerikai parlamentben), csakhogy akkor az illető személy ott sem volt a gyűlésen, mert ott sem lehetett, lévén, hogy - noha évek óta látogatja rendezvényeinket -, még nem volt tag. E választási gyűlésen viszont már igen, tehát hozzászólási joga is volt. Csak gyakorlata nem abban, hogyan is zajlik le egy ilyen gyűlés, meg tudomása arról, hol tartanak a dolgok. Elemi információk ismerete viszont minden résztvevőtől elvárható, bármilyen körbe vagyunk is hivatalosak - baráti, családi, hivatali stb. - már csak kínos félreértések elkerülése érdekében is. Ezek hiányában nem célszerű a számonkérő bíró szerepét játszani, mert a dolog visszafelé sülni el, s ha ezt személyeskedő módon tesszük, akkor még ellenszenvessé is válhatunk. Szerencsére sikerült őt a sok próbálkozóknak lassan megállítania, és így a gyűlés folytatása előtt álló akadályt elhárítania.

3/c. Most pedig feladatom legnehezebb részéhez érkeztem. Mert egy olyan esetről kell beszámolnom, amilyennel még nem találkoztam. Az előbbi eset zavaró volt, de baleset mindig történhet. És azt orvosoljuk. De a szándékos és rosszindulatú támadás meglepetés-erejét nem lehet könnyen leküzdeni. Amikor egy jóindulattal fogadott és barátsággal kezelt, egyébként rokonszenves fiatal embernek a jelenlevőkben, vagyis bennünk lassan tudatosuló szándéka csakis a gyűlés fölrobbantásában konkretizálható, akkor egyszerűen bénító erejű tanácsalanság kerít hatalmába.

Az ember először kételkedni kezd abban, hogy jól hall-e, nem csak képzelet az egész. Lassan zavarba jön, mert nem tudja a normalitás határain belül elrendezni a dolgokat. Nem azért, mert nem képzelhető el kemény bírálat akár egy V, akár egy egész tagság címére. Voltam én már olyan gyűlésen is, ahol ez egyenesen halálos kimenetelű lett több személy számára. Csakhogy akkor a bírálók mindig „felülről” jöttek, a „felsőbb szervektől” Éppen ezért nem könnyen illetődöm meg a dolgok ilyen amatőr másodfeleresztésétől. Mégis: ez a magatartás ilyen múltbeli emlékeket ébresztett bennem. Régi idők mozgalmi életének „kicsinálós” stílusát.

Még akkor is, ha most egy számunkra (még) ismeretlen, új tag hasonló viselkedésének voltunk az elhült tanúi. Az történt ugyanis, hogy **X.X.X. (*nomina odiosa*)** röviddel a fentebbi eset után átvette a közbeszóló szerepét és a beszámolóját folytató elnököt sorozatosan megszakítva, jelentéktelen és nem odatartozó kérdésekkel bombázta, minduntalan kitérőkre kényszerítva az egész társaságot. Ez a fiatal ember nemrég jött Hamburgba, nálunk másodszor volt jelen, a két ittlét között lépett be az E-be, s eleinte pozitív tulajdonságaival tűnt fel: az E iránti érdeklődés, ötletesség, energikus fellépés, kezdeményező-, szervező- és kapcsolatteremtő képesség. Rólunk csak annyit tudhatott, amennyit a honlapról olvashatott, meg - és itt a nagy kérdés -, amennyit élő szóban neki egyesek elmondtak. De kik és mit? Mert viselkedése azt mutatta, hogy sokat és rosszat.

Túl nagy teret és írói kvalitásokat kívánna nyelvileg és dramaturgiailag kielégítően visszaadni fellépésének hangulatát. Akik ott voltak, tudják, mi történt, mit éltünk át. A többieknek javasolom, kérjenek tőlük élménybeszámolót. Azt a naív kérdést viszont röviden csak föl kell vetnünk, mit gondolhat új emberként bárki, mikor először kerül egy számára addig ismeretlen társaságba. Még pedig a többiek szellemi és társadalmi állásáról, életművéről, családi és más állapotáról é.i.t. Milyen erkölcsi, illetmáni, s jólneveltségi kritériumok alapján lép ő fel és ítéli meg a jelenlevő, nagyrészt idősebb embereket? Úgy mozog-e az ismeretlen parketten, mint egy gyakorlott táncos, vagy mint egy elefánt a porcelánboltban? Milyen alapon vesz magának jogot arra, hogy elmarasztaló vagy akár csak kritikai gondolatait ne csupán megfogalmazza, de ki is mondja? És végül: gondol-e arra, hogy föllépése saját maga és viselkedéskultúrája megítélésének az alapja lesz?

Hogy röviden lezárjam: mindezekben a pontokban a fenti fiatalember elégtelenre vizsgázott, és a legtöbben megdöbbenve vártuk, hova fog ez a tartalmában ellenséges, stílusában provokáló és személyeskedő, hangszínében és -erejében fülsértő, kompetenciájában a nullát súroló szerepelni vágyás eljutni, egyedül az elnök felelgetett, ő is alig jutva szóhoz, de funkciójától kényszerítve.

3/d. Lassan aztán felocsúdtunk bénultságunkból, s bekapcsolódva e kényszerpárbeszédbe egyre többen adtunk neki fölvilágosítást és feleletet meg rendreutasítást, mikor láttunk, hogy erre van szükség. Végeredményként tehát elmondhatjuk, hogy ezt a próbát is pozitív eredménnyel zártuk, mert amilyen jó érzés volt megélni a tagság spontánul és gyorsan megnyilvánuló egységét a problémák szemléletében és a megteendő lépések kérdésében, ugyanolyan örömmel hallhattuk egyesek szenvedélyes és logikus érvelését, visszautasító gondolatmenetét.

Így tehát ezt mondhatom összefoglalásképpen: Kedves Öcsém, avagy: Kedves Ö.,

- Ha be akartad mutatni, milyen az izgága és összeférhetetlen magyar: sikerült!
- Ha el akartad érni, hogy ellenszenvesé váljál minden jelenlevő szemében: sikerült!!
- Ha az életünkben el akartál lopni 2 órát, az, sajnos, szintén sikerült. Kb. ennyivel korábban ért volna véget a választás, ha nem teszel állandóan keresztbe.
- Ha meg akartad tudni, képesek vagyunk-e egy nem várt oldalról ért és indokolatlan támadás visszaverésére: sikerült! Megtudtuk: képesek vagyunk.
- Ha föl akartad robbantani a gyűlést oda nem tartozó, ott és akkor jelentéktelen részletkérdések állandó piszkálásával, ez, hál'istennek: nem sikerült. Támadásaidat visszavertük és hála az elnöknő határozottságának, végigcsináltuk, amit kellett.

Kedves Ö., beismerem, majdnem a játékszereiddé lettünk egy este tartamára. De légy nyugodt, sem ez az este, sem ez az eset nem fog megisméltódni. Nálunk nem gyakorolhatod többet destruktív taktikádat, mert **1.** nem hagyjuk, és **2.** láthattad, hogy kontraproduktív. (Nem lettél vezetőségi tag!) És jogod sincsen a számonkérésre, mert nem éltél velünk az elmúlt években, s nem tettél semmit az **E** érdekében. Mi viszont Téged csakis a viselkedésed alapján tudunk megítélni, amíg más alapot nem adsz a véleményalkotásra. Magadra vess, ha ez most számodra kedvezőtlen eredménnyel zárul, mert magad alatt vágod el a fát. Figyelmedbe ajánlom végül - mint nyelvtanulónak! - a következő mondást: *Wer gerne austeilt, muss auch einstecken können.*

3/e. Bárki is a forrása félreinformáltságodnak - mert ilyen viselkedés a semmiből nem fakadhat -, ugyanúgy kellene szégyenkeznie, mint Neked. Mert bármennyire ellenszenvesek is neki az **E** egyes tagjai, alja dolog a csoportos befeketítés, a tömeges hitelrontás. És ha hamburgi magyar az illető, akkor kétszeres a szégyen, mert a saját fészkébe piszkít, még ha nem érzi is a magáénak az **E**-et pillanatnyilag. Kiletének tisztázása lesz e gyűlés utolsó tanulsága.

Addig is mindenkit üdvözöl(, az új tagokat külön örömmel, várakozással és:)

Tisztelettel,

Horváth Tibor

V. Utóiratok

P.S. 1. Sajnos az aktív adminisztratív életben még nem eléggé járatos elnöknő nem gondolt arra a gyűlésen, hogy **Alapszabályunk 7. §-át** alkalmazza. Ebben többek között ez áll: „*Der Vorsitzende ist berechtigt, ein die Sitzung störendes Mitglied zur Ordnung zu rufen, ihm im Wiederholunsfalle das Wort zu entziehen, nötigenfalls von der Sitzung auszuschließen.*“ Ezesetben minden egyszerűbbé vált volna, s ezzel az **AK**-val sem lett volna ennyi munkám.

7

P.S. 2. Kedves Ö.,

Természetesen mondhatod, hogy ez az **AK** a történeteket pusztán alulírott szemszögéből ábrázolja, csupán az ő benyomásait, meglátásait, értékeléseit tartalmazza, egyszóval: szubjektív. Ez igaz: valóban szubjektív, mert azt írtam le amit láttam és átéltem. És megítéltem fellépésedet és elítéltem. És amennyire emberismeret egyáltalán lehetséges, mások szeméből ugyanezt az ítéletet olvastam ki. És később igyekeztem saját élményeimet a másokéval összevetni, kiegészíteni. A jelen **AK** ide vonatkozó része ennek az egyeztető munkának az eredménye is. Te természetesen sokat tehetsz még annak érdekében, hogy a mérleg visszakerüljön egyensúlyi állapotába, sőt ... átlendüljön rajta a pozitív irányba.. Hallom, már el is kezdted ezen dolgozni. Sok sikert hozzá! (Sajnos én csak négy fal közötti eseményekről tudósítok, de ha egy résztvevő nekem rövid beszámolót ad külső rendezvényről, szívesen beteszem a mindenkori következő **AK**-ba.)

Mégis: az alapkérdés - világos, ugye - még mindig lezáratlan. Az, hogy (valójában) miért (is) tetted. Erre egyedül csak Te adhatsz választ, s ha köztünk jól akarod érezni magad, ezt egyszer meg kell tenned. Mert akik azon a gyűlésen ott voltunk, és valamelyes önbecsüléssel megáldattunk, erre fogunk gondolni, valahányszor Téged látunk, Veled beszélünk. Legalábbis egyelőre. És ez a tudat Neked sem lehet kellemes, mert egyenes és őszinte viszony köztünk a dolgok tisztázása nélkül aligha lehetséges. Mert ha nem tudjuk az okot, akkor minden másra is föl kell készülnünk Részetről (vö.: „...*ha nincsen mindennek oka, akkor bármikor bármi megtörténhet*” /Vajda Mihály filozófus, ES, 2011., 18. sz./) s ez a bizonytalan állapot túlságosan megterheli viszonyunkat. Ismert okot viszont meg lehet szüntetni, s ezáltal a nyugalmi helyzetet visszaállítani. Ami minden egyébnek az alapja. Éppen ezért följánlom Neded, fejtsd ki okaidat papíron, s írásodat bevesszük a következő **AK**-ba, mert valamilyen elfogadható magyarázat létezésének a gondolatát még nem adtam föl. Van tehát még egy esélyed, remélem, élni fogsz vele.

Ugyanakkor ajánlatom a *fair play* szellemében a gyűlés minden résztvevőjéhez is szól: akár többsoros, akár csak párszavas véleményüket a Te akkori viselkedésedről, valamint a jelen írás igazságtartalmáról juttassák el hozzám vagy a **V**-hez, hogy összegezve őket, objektívebb képet kaphassunk.

Ez a javaslat is szubjektív, egyéni. De talán támogatásra talál az **E**-ben.

Barátsággal,
Tibor

P.S. 3. A szerző köszönetet mond minden közreműködőnek a szöveg végleges tartalma kialakításában nyújtott segítségével.